

כוח גיסנג

אגדת עם של קוריאה

הכפר ואמר להם "בטייגה
צומח גיסנג. השורש שלו
עוזר להבריאה. מי שישתה
לגימה אחת מחליטת גיסנג,
יבריא מהר. מי שישתה
חליטה מהשורש כולו, יחיה
מאה שנה."

כשהכפריים שמעו את הדבר
יצאו מיד לטייגה לחפש צמחי
גיסנג, אך אלה היו נדירים
ביותר וקשה היה למצוא
אותם. גם בעל-הבית שאצלו
עבד הילד יצא לחיפוש,
ובאותו היום יצא לחפש גיסנג
גם הילד בעצמו.

שלושה ימים הלך הגביר

בטייגה וחיפש את הצמח וביום רביעי ראה גבעול
עם חמישה עלי כותרת של פרח גיסנג. הוא צעק
מרוב אושר. לא לכל אחד מחייך מזל כזה, למצוא
צמח גיסנג. הוא ידע שבסיאול יהיו מוכנים לשלם לו

בן נולד לאיכר עני. כה עני היה האיכר שלא היה לו
במה להאכיל את משפחתו, ולכן כשהבן גמר שנה
שביעית לחייו, מסר אותו לשרות אצל שכן עשיר.
הילד עבד אצל הגביר מבוקר עד ערב, אך
בעל-הבית מעולם לא היה מרוצה ותמיד נזף בו
וצעק עליו.

קשה היה לילד לחיות אצל הגביר, אך הוא לא
התלונן והפתיע את כולם בתבונתו ובאופי עליז
שלו.

כשהילד הגיע לגיל שנים-עשרה פרצה בכפר
מגפה קשה. האיכרים חלו ורבים מתו. מדי יום
קברו המשפחות את קרוביהם ואיש לא ידע איך
לעצור את האסון.

בכפר זה חי איש זקן וחכם, כה זקן שבעצמו עוד
לא ידע בן כמה הוא. ויום אחד הוא קרא לכל תושבי

והילד שלף מהחגורה מעדר קטן מעצם. אך בעל-הבית התחיל מיד לצעוק, הוציא את הכלי מידי הילד וזרק אותו רחוק לתוך שיחים.

"אל תתערב בעניין שלא שלך!" צעק "אני רוצה שהצמח הזה יגדל והשורש יעשה כבוד. אז אוכל לקבל עבורו הרבה כסף בסיאול. אבוא הנה אחרי שנה ואמצא אותו לפי סימנים שעל העצים."

הילד התחיל לבכות. "כל יום מתים אנשים שלנו בכפר. לשם מה לך כסף אם כל הכפר ימות?!"

"לך מכאן מיד!" קרא הגביר "אני מצאתי את הצמח והוא שלי! לאף אחד אין זכות לומר לי מה לעשות בו!"

עבר השורש כסף וזהב כה רב שאדם אחד לא יוכל לשאת אותם.

אך במקום לחפור ולהוציא את השורש מהאדמה התחיל האיש לחתוך סימנים על עצים שצמחו מסביב. ואז ראה את הילד העובד שלו, שהלך עצוב בראש מורד והסתכל על הארץ. מיד הבין שהילד לא מצא את הצמח המופלא.

הילד ראה את בעל-הבית שלו, ניגש אליו ואמר "שלושה ימים אני מחפש אץ השורש, שלושה ימים לא ישנתי, לא אכלתי ולא נחתי. ובאף מקום לא ראיתי את פרח גיסנג."

ובעל-הבית ענה לו "איך תמצא שורש כזה! האם אינך יודע שאלוהים תמיד עוזר לעשיר? ראה, הנה אני מצאתי את הצמח."

הילד הביט על הצמח וראה את חמישת עלי הכותרת של גיסנג.

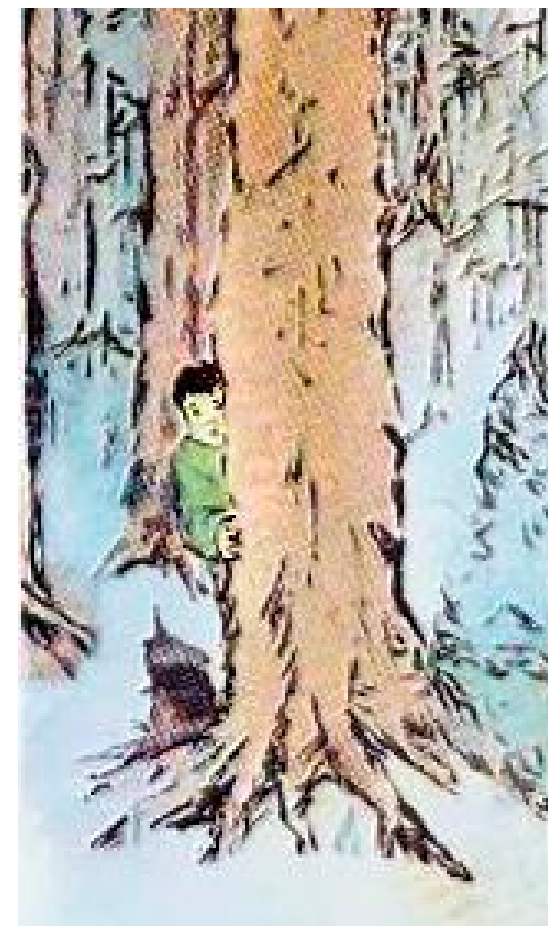
"בעל-הבית!" קרא בשמחה "מצאת את צמח המרפא. עכשיו תוכל להציל את הכפר שלנו ממגפה. אעזור לך לחפור אותו ולהוציא את השורש."

אשתה חליטה של שורש שלם ואחיה מאה שנה!"
כשהמים רתחו האיש הכניס לתוכם את שורש
הצמח. המים רתכו, בעבועו, החליטה נעשתה
סמיכה יותר ויותר, ובסוף התרופה הייתה מוכנה.
הגביר שאף מהסיר כוס של החליטה.

אך ברגע שהרים את הכוס
לפיו, מאחורי העץ הופיע
הילד. הוא הביט בעיני הגביר
ושאל "למה לך חיים ארוכים
אם אינך רוצה לעשות מעשה
טוב ולעזור לשכנים בצרתם?"
"נמאסת עלי!" קרא הגביר
"השורש שלי! מצאתי אותו
ואשתה את כל החליטה!"
הילד לא אמר יותר מילה
ושוב הלך לטייגה. עכשיו
החמדן קירב שנית לפיו את
כוס המשקה. אך לא הספיק
ללגום אפילו לגימה ראשונה,
ומהשיחים קפץ נמר גדול

לחשוב "הילד הזה עלול עוד לגנוב את השורש
שלי. היה צריך להרוג אותו." והתחיל לרוץ אחרי
הילד, חיפש אותו בין השיחים סביב, אך לא ראה
יותר אותו, הילד נעלם כאילו אדמה בלעה אותו.
לקראת ערב חזר הגביר
לצמח גיסנג שלו ונשכב
שם לישון. אבל בבוקר כבר
שינה את כוונותיו. מיד עם
זריחת השמש חפר ליד
הצמח, הוציא את השורש,
בנה מדורה והעמיד מעליה
סיר עם מים. ועד שהמים
התחילו לרתוח נזכר בילד,
נזכר וגיחך "תמיד אמרתי
שהילד הזה טיפש. האם
חיפשתי את שורש הגיסנג
כדי להשקות בו את
השכנים הקבצנים? מה לי
ולהם? שימותו כולם אם
לא רוצים לחפש בעצמם את שורשי המרפא. עכשיו

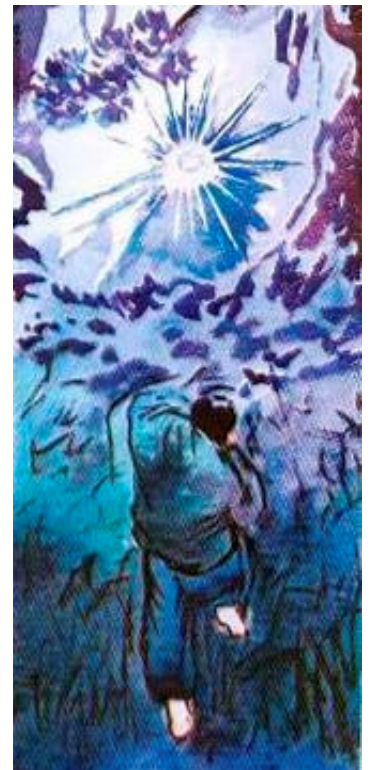

אך פתאום הרגיש בכעין להבה קטנה מרחוק. הוא אזר את כל הכוח ועשה צעד לכיוון הלהבה, אך זו זזה קדימה. הילד עשה עוד כמה צעדים ובאמת, הלהבה גדלה וכאילו הלכה לפניו. וראה זה פלא - הוא כבר לא הרגיש בשריטות של השיחים, לא החליק על אזוב, לא נפל למאורות של חיות טורפות.

כמה זמן הלך, בעצמו לא ידע. אך בסוף הלהבה הפסיקה להתקדם ונפלה לתוך העשב תוך ניצוצים בהירים. והילד מיד ראה שמהדשא מתנשא צמח גיסנג. חמש עלי כותרת התנדנדו על גבעול כאילו רצו לומר "כאן השורש, כאן השורש! הוא צריך להגיע לידי זה שלא חוסך את חייו למען הצלת אחרים!" קשה לתאר כמה שמח הילד. הוא חפר והוציא את שורש

ובמחי כף אחת הפיל והמית אותו. בכפר חיכו זמן רב לשובו של הגביר. כולם קיוו שהוא יביא את שורש המרפא והחולים יקומו שוב על רגליהם. אך עברו ימים והגביר לא חזר. והילד בינתיים כל הזמן הלך בטייגה וחיפש את הצמח המציל. ופעם נכנס לאזור כל כך צפוף שאפילו בצהרי יום היה שם חושך כמו בלילה. צמחים קוצנים מכוסים באזוב עמדו בדרכו. נשמעו ניהומים של נמרים. אך הילד האמיץ לא ויתר ולא חשב לחזור הביתה. כל הזמן חשב רק על האיכרים הגוססים בכפרו וזכר שרק שורש גיסנג יכול להציל אותם. הוא עבר את השיחים הצפופים למרות שבגדיו נקרעו ודם נזל על פניו. לא יותר מעשרה צעדים הצליח להתקדם בשעה אחת. הוא כמעט והתעלף מרוב עייפות. נדמה היה לו שעוד מעט ייפול ולא יקום יותר.

גיסנג, עטף אותו בסמרטוט והתחיל לחזור הביתה.
העצים פינו לו דרך, ביצות הראו לו שבילים
בטוחים, נחלים עמוקים יצרו מעברות, נמרים
פראים ברחו כשראו אותו. כי אין בעולם אדם חזק
יותר מזה שעושה טוב לחברים שלו ולא חושב על
תגמול או פרס על מעשיו.

בבוקר היה הילד כבר בכפרו, ובצהריים כל
התושבים שתו כבר לגימות גיסנג והבריאו מיד.
ובכפר הזה לא חלה יותר אף אחד.